

Johanna
Sinisalo

Maria Turtschaninoff

Sanna Karlström
Mike Pohjola

**KALEVALA
UUSIN
SILMIN**

Aleksis Salusjärvi

Ville Hytönen
Emmi Itäranta

Erkka Mykkänen
Jenny Kangasvuo

Karo Hämäläinen

Milja Kaunisto

Nura Farah

Ilkka Auer

Vilja-Tuulia
Huotarinen

Sini Helminen

Essi Myrsky Tammimaa

TAMMI

TOIMITTANEET

Salla Simukka

Siri Kolu

KALEVALA
UUSIN
SILMIN

Sata latua

TOIMITTANEET:
Salla Simukka ja
Siri Kolu

TAMMI • HELSINKI

Kansi ja ulkoasun suunnittelu: Laura Lyytinen
Copyright © Teoskokonaisuus
Salla Simukka ja Siri Kolu ja Tammi, 2021
Copyright © Yksittäinen teksti: Tekijä, 2021
Maria Turtschaninoffin Lyssna-runon suomennos:
Salla Simukka, 2021
Painettu EU:ssa
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-3194-5

SISÄLLYS

JUURET 7

I RUNKO

- Sanna Karlström: Vahinko 14
Sini Helminen: Pohjan jahti 17
Ilkka Auer: Hiidenhirvi 35
Nura Farah: Joukahainen Somaliassa 46
Vilja-Tuulia Huotarinen: Ainon eri elämät 49

II OKSAT

- Erkka Mykkänen: Ilmarisen oppitunti 62
Essi Myrsky Tammimaa: Pohjan pidot 75
Aleksis Salusjärvi: Turmeltu 87
Jenny Kangasvuo: Lapin lapsilönttare 109

III LEHVÄSTÖ

- Karo Hämäläinen: Kalevalan pörssikatsaukset 130
Milja Kaunisto: Sytyke 139
Mike Pohjola: Kunniaton sukupolvi 150
Johanna Sinisalo: Tuonen tytin tili- ja tutkimuskirjat 170

IV SIEMEN

- Johanna Sinisalo: Vastavirta 195
Emmi Itäranta: Kohta itkenet ilosta 203
Maria Turtschaninoff: Lyssna/Kuuntele 208/209

Lisäksi osioiden väleissä teksti Satalatvan Sanomat, kirjoittajana
Ville Hytönen

KIRJOITTAJAT 220

TOIMITTAJAT 226

JUURET

Kuvittele metsä.

Tässä metsässä on kaikki maailman puut, ja ne kaikki suhisevat eri tavoin, kun tuuli käy niiden yli. Ne laulavat erilaisia lauluja. Tässä metsässä puiden juuret ovat syvällä, ja maan huomassa ne kietoutuvat toisiinsa. Juuret ovat myyttejä, joita on kerrottu vuosisatojen ja -tuhansien ajan.

Tämän metsän keskellä on valtava tammi, ikipuu, Satalatva.

Satalatvan runkoa myöten pääsee etenemään kohti Kalevalan maailmaa, sen henkilöitä ja tapahtumia. Rungon kolot voivat johtaa limittyneisiin todellisuuksiin, joissa pääsee kurkistamaan kalevalaiseen maailman syntyyn tai Pohjan jahtiin. Runkoa halatesaan on turvallista kokea Hiidenhirven kauhunhenkäykset ja voi matkata Joukahaisen kanssa Somaliaan asti. Runko on ikiaikainen ja haaroittuu koko maailman yli, siksi tarinatkin voivat haarautua. Kun seuraa rungon haarautumia, voi nähdä, mitä kaikkea Ainolle voi tapahtua. Rungossa kulkevat kaikki elämät, kaikki tarinat, kaikki mahdollisuudet: elinvoima.

Rungosta lähtee erkanemaan oksia. Satalatvan oksat voivat olla tuttuja tarinalinjoja tai henkilöitä. Kun oksa haarautuu, saman henkilön voi nähdä monesta eri näkökulmasta. Ilmarinen voi olla nykyaikaan saapuva sankari, joka yhtä aikaa auttaa ja saa itse apua. Tai hän voi olla julma isäntä, joka ei pidä häntä palvelevia orjia edes ihmisinä. Perheet ja suvut ovat nekin saman oksan haarautumia, aina tavalla tai toisella kiinni toisissaan. Louhen tyttäret tämän tietävät. Ja joskus mukana on sekin oksa, Kullervo, joka ei kasvaessaan saa tarpeeksi valoa ja ravintoa. Siksi se putoaa, jos kukaan ei ole ajoissa ottamassa sitä kiinni.

Lehvästö levittäytyy laajalle, se on loputon ja taivaan täyttävä. Lehvästössä valoa hakevat uudet tekstilajit, joilla Kalevalan laulut soivat ja tarttuvat tuuleen. Kohti taivasta kurkottavat Kalevalan pörssikatsaus ja Tuonen tytön tekemät täsmälliset tilikirjanpidon rivit. Lehtien kahina synnyttää elämän äänen, siellä tarinoitaan lepattaa laulumailloilla käyttöönotettu sosiaalisen median sovellus, Sytyke, joka voi tuoda rakkautta Kalevalan mahtimiehille ja onnenetsijöille. Lehvistön varjopaikassa odottavat sotakirjeenvaihtajan kirjoittamat raporttirivit.

Ja viimeisenä tulee Satalatvan siemen, se mikä jää kaiken jälkeen jäljelle. Se mikä lentää jo omaan suuntaansa. Se mistä jokin uusi alkaa. Se voi kulkeutua pitkin Tuonelan virtaa, mutta se ei kuole. Kun vanhat laulut haipuvat kuulumattomiin, on uusien laulujen aika. Menneitä ääniäkään ei silti

pidä unohtaa vaan kuunnella, mitä niillä on sanottavaa. Mitä ne toivovat. Mistä ne varoittavat. Kun siemen laskeutuu hedelmälliseen maahan, siitä alkaa verso uusi puuntaimi, jonka juuret ovat yhä yhteydessä vanhaan.

Laulumailta tervehtien syyskuussa 2021,
kaksipäinen Elisa Lönnrot
Siri Kolu ja Salla Simukka

SATALATVAN SANOMAT

UUTISIA SIITÄ MISTÄ IHMISET TODELLA PUHUVAT

päätoimittaja: Ville Hytönen

ILMATAR VIHILLE MEREN UKON KANSSA!

Onko pienokainen vihdoin tulossa?

Iro Ilmatar ja meren Ukko, *parkka äijä*, ilmoittivat seuraajilleen, että he ovat purjehtineet liiton satamaan. Tämä on riemuisa uutinen kaikille Iro Ilmattaren ystäville. Kuvassa ihastunut pari esittelee rautasormustaan.

Kansanrunoissa on kuiskittu, että Ilmatar olisi ollut raskaana jo kolmekymmentä vuotta! Se on myytisiin mittoihin kasvava ennätys jopa *ihavalta impiltä*, vaimohista vanhimmalta.

Sotkanmunissa käsittämätön ylituotanto

”ME HUKUMME Keltuaiseen!”

Ilmatar vauhkona.

Battlestriimi:

”Ei sinua silloin nähty, / kun merta kynnettiin!”

Joukahainen ottaa mittaa Väinämöisestä.

(Varoitus! Kisailu äityy väkivaltaiseksi.)

**AINON SUOHAUDALLA
TUNTEMATTOMIA JALANJÄLKIÄ!**

Kenellä on märät jalat?

AINO LÄHTI SAARENMAALLE.

Taas kerran rukkaset saanut Väinämöinen:

”Voiko vitutukseen kuolla?”

I

RUNKO

VAHINKO

Sanna Karlström

Alussa oli vain vettä, tyyntä, sileätä.
Koska ei ollut aurinkoa makasimme pimeässä.
Rakkautta oli, sen verran, että kaikki sai alkunsa
ja siitä alkoi ajan lasku, odotus.
Ajattelen: tästä tulee hyvä.
Kaunis, kauniimpi kuin tavallinen sotkan muna.

Kun laskettu aika menee ohi
vaapun synnytyssairaalan louskuttavista ovista sisään
pulleana kuin pinkeäksi puhallettu purkkapallo
kioskiin nojailevan tytön huulilla.

Vatsaa mittaillaan: iso on.
Sanon: Kiitoksia. Tämä on jo vähän liikaa.
Kiidätetään sängyllä jossa on vinkuvat pyörät.
Aloitetaan synnytys, nyt. Nyt, nyt. Nyt.
Mitataan: jumissa on.
Sanon: Ei synnytytä nyt.

Aika kuluu, luonto kasvaa kohisten.
Haudon kaikessa rauhassa.
Pystytetään ikkuna jotta voi siitä katsella.
Pannaan verhotkin, ettei ole pakko.

Alkaa epäilyttää.

Piti mennä hienosti, niin helposti,
sen kun pyöräyttää munan sulkapeitteen alta pesään.
Jokasotka sen osaa, paitsi minä.

Aika kuluu niin hitaasti että sattuu.

Valtava koura puristaa ja hellittää.

Mence päin helvettä.

Mitataan: leikataan.

Sanon: halkaiskaa ennen kuin halkean.

Alkaa ooppera, se minkä kirurgi laittaa soimaan,

ja esirippu lasketaan kasvojeni ja vatsani väliin.

Kimaltava veitsi kulkee vatsan ylitse tasaisesti kuin
luistimenterä jäätä pitkin

ja puhkeaa puhkeaa, kuin tuhannen tuhatta ruusua

pulppuaisi kukkaan haavan reunoilla

ja varistaisi, ja lisää.

Nopea leikkaus: nyt muna syntyy!

Syntyy niin voimalla että kohoaa ilmaan ilman siipiä!

Lentää komeasti kuin jalkapallo! Ja katseet seuraavat,

hoitaja kohottaa kätensä ilmaan,

mutta muna tipahtaa, räksähtää maahan,

pärskähtää kuin kyyneleet

ja me vilkuilemme huomasiko joku

vaikka vahinko on jo tapahtunut,

muna mennyt rikki,

se on särkynyt lattiaan kuin kristallimalja.

Hiljenee.

Ei tullut sotkan poikasta, pelkät rikkinäiset kuoret.

Joku viheltelee.

Huudan: Joku tuokoon sihvelin, joku harjan!

Tehdään mitä voidaan!

Kerätään sirpaleet.

Mitäs näistä saisi.

On jotain ehjää, jotain rikkinäistä, sinistä.

Tehdään niistä taivaankansi!

Leikataan ja liimataan. Menettelee.

Tehdään tuosta palasta puisto, jonka läpi kävellä.

Tuosta saadaan ruukkukasvit, parkkihalli, paperipaino,

tuosta maata piiskaava hyppynaru,

kevään pienet irtokivet ja isot.

Näistä säpäleistä kokonainen kesä,

näistä muruista tähdet

ja tästä kasasta hedelmiä, rouskuvia omenoita,

auringonkaltaisia appelsiineja

ja yksi appelsiininkaltainen aurinko.

Niin syntyy maailma, pala palalta

kaikki pannaan paikoilleen

emmekä pian enää edes muista miten pieniksi siruiksi

kristallimalja joskus hajosi.

POHJAN JAHTI

Sini Helminen

”Hurjakuru? Eiks me voida jättää se välistä?” Vilkaisen anovasti Veetiä ja Jennaa, jotka tarpovat jo autiota huvipuistolaiteporttia kohti.

”Älä nyt. Me luvattiin käydä kaikki. Eikä siellä sitä paitsi ole edes jonoa”, Veeti kiihdyttää askeliaan ja vetää huppua tiukemmin pänsä suojaksi.

”No ei ihme kun täällä sataa kaatamalla...” murisen mutta Veeti ei kuule. Molemmat kaverini ovat vilauttaneet rannekkeitaan ja kadonneet sisään tunneliin, jota koristaa kuva kotkasta ja parrakkaasta ukkelista puinen laatikko kädessään. Pyyhin hätäisesti sateesta sumentuneita silmälaseja hupparinhihaan ja seuraan perässä.

Veneen penkit muistuttavat pyöreitä vaunuja, ne ovat kovat ja kosteus tihkuu heti läpi farkkujeni takamuksista. Olemme ainoat hullut koko laitteessa. Sade takoo niin ankarasti vasten jokirataa, että en pysty kuulemaan Veetin sanoja, kun hän hihkuu jotakin, ja laite nykäisee jo pyörien liikkeelle.

Yritän rentoutua, nauttia kyydistä. Nythän ei ole väliä, vaikka osuisimme suoraan tuon vesiputouksen alle, olemmehan jo valmiiksi – vauhtimme koh-

ti putousta kiihtyy, puristan lujaa kiinni rautaisesta kaiteesta, kun törmään suoraan vasten vesisuihkua. Kaikki sumenee valkoiseksi pauhuksi, kiepun, pu-toan puomin välistä ja –

* * *

Yökin kloorilta maistuvaa vettä sisuksistani, syljen maahan ja avaan silmäni, mutta lasit ovat aivan huu-russa. Jotenkin olen makuullani ja kun tunnustelen ympärilleni, en erota missään turvapuomia. Olenko pudonnut laitteesta jokeen ja lyönyt pääni?

”No aletaanhan sitä viimein tulla tolkkuihin.”

Yläpuoleltani kuuluu helisevä ääni, joka särisee korvissani ja erotan sumean hahmon. Silmälasit ovat kuin ihmeen kaupalla edelleen päässäni ja hinkkaan niitä kosteaan hupparinhihaan saadakseni näköken-tän tarkentumaan. Eteeni ilmestyvät kalpeat kasvot ja suuret sinertävänharmaat silmät, joiden keskellä hohtavat kellertävät kehät.

”Ootko ihan ok? Edellinen tyyppi oli niin seis, että siitä ei ollut osallistumaan ollenkaan. Olis kyllä pitä-ny arvata, ettei kenestäkään jonka nimi on Kaaleppi, varmana ole mihinkään. Sen takia mä tällä kertaa ha-lusinkin jonkun, jolla on törkeän kova nimi. Näyttää paremmalta tulostaulullakin, you know.”

”Mä en...” ravistan päätäni ja sanasade tulvii kas-voilleni, mutta merkitykset eivät jää aloilleen, vaan valuvat pois. Alan paremmin saada tolkkua ympäris-

töstäni. Istun keskellä sammalmätästä. Vieressä on paksuja ikihonkia, jostakin puiden lomasta pilkistää harmaa talo, jonka katto näyttää vanhanaikaiselta ja on täynnä risuja. En tajua mistään mitään. Viereeni kumartunut kalpea tyttö näyttää huomaavan sen, pudistelee havunneulasia farkuistaan ja auttaa minut pystyyn.

”Kuule, Runohan sä olit? Mä sanon tän kaiken vaan kerran, koska olen kyllästynyt toisteluun. Joka kymmenes vuosi sama rumba aina kun on kisat ja sama lätinä. Sä olet nyt Pohjolassa. Ei kannata yrittää karata mihinkään, koska tää paikka sijaitsee ajan virran ulkopuolella ja jaadajaada. Sut on valittu mukaan Pohjan kisoihin, tais olla vuodesta 2019. Idea pähkinäkuoressa on se, että... tota, ootko sä lukenut *Nälkäpeliä*?”

Pudistan päätäni, jota aristaa. Huimaus pyörteilee sisuksissani, tekee mieli yökätä.

”Okei, no ei voi mitään. Joka tapauksessa tää on sellanen kisajuttu, joka kannattaa voittaa. Otetaan yks 16-vuotias ottelija, joka vähän niin kuin ratkaisee seuraavan vuosikymmenen onnen... teitä on vähän eri ajoista ja ne jotka selviää hengis – siis pärjää – saa Sammon hippusia omaan aikaansa. Vaurautta, onnea ja sellasta. Ai niin, ja mä olen siis sun mentori. Nimi on Tuulia. Ja mä olen sinipiika, tuulen henki ja Metsän kunkku Tapion tytär.”

Tuulia ojentaa kättään. Yllättävän riuskalla otteella, joka on jotakin kättelyn ja kiskomisen välimaastosta, hän auttaa minut pystyyn.

”Runo”, mumisen ja samassa horjahdan. Tuulian käsi on liuennut omastani, kuin hetkessä muuttunut kiinteästä ilmaksi ja silti, yhä hän on siinä. ”Mä en ymmärrä...”

”Ei sun tarvitsekaan”, Tuulia hymyilee vinosti. ”Kunhan vaan teet niin kuin mä sanon, tää kaikki on nopeasti ohi ja jos – kun – hyvin käy, sä pääset takasin sun tylsään elämään. Mut mä olen varma, että sä pärjääät paremmin kuin Kaaleppi. Mulla on hyvä fiilis susta.”

”Mitä mun täytyy tehdä?”

Jokin osa minusta kuiskii, että tämä ei ole kloorimyrkytys, että minun on turha hajottaa aivojani ymmärtämällä, minun on vain mentävä kaiken mukana. Ehkä se on pihkainen haju sieraimissani, puiden liian syvät varjot.

”Tämänkertainen ei ole kovin paha” Tuulia sanoo nopeasti, mutta huomaa, että suuret silmät ovat keskittyneet farkuntaskuun, jota hän suoristaa. ”Ei niin kuin se viimekertainen. Oikeasti, Idols-tyyliset laulukilpailut suossa? Kenen hitossa idea sekin oli? Sotkuista ja kaikkien korvia raastavaa.”

”Mitä mun täytyy tehdä?” kysyn uudestaan varmemmin. Osa minusta alkaa tuntea, että tämä hämyisä metsä, nuo harmaat metsäpirtit, kaikki on jotenkin tuttua. Että niin älytöntä kuin se onkin, kun en ole koskaan edes ollut kehä kolmosen ulkopuolella, jokin minussa kuuluu tänne.

”Ei paljon mitään. Ampua yhtä joutsenta. Ei siis sellaista nättiä suojeltua kansallislintua vaan Tuo-

nen juotsenta. Joka asuu Tuonen virralla, joten joo sinne pitää kanssa mennä.”

Tuulia ei vieläkään katso minua ja taskua suoristavien sormien liike on muuttunut nykiväksi.

”Tuonelan virta... se paikka minne kuolleet menee jossain myyteissä?” sanon ääneen. Sanat eivät oikeastaan ole kysymys. Kylmyys värähtelee pitkin selkälihaksiini, vaikka metsä on tuuleton.

”Sun ei tarvi olla ollenkaan huolissasi”, Tuulia puree huultaan. ”Mulla on sulle salainen ase.”

En erota, mistä hän vetää esineen esiin ja tuskin ehdin miettiä, miten se on mahtunut ohuelta näytävän tunikanhelman alle. Hetki vain, ja kädessäni on jousi, muhkurainen ja jänteeltään kapea. Sivelen sileää pintaa, jonka toisella puolella on rosoiset ulkonemat.

”Se on tehty hauen leukaluusta. Mut se kannattaa pitää aluks piilossa, koska mä en ehkä olis saanut ottaa sitä. Osaatko sä ampua tollasella?”

”Mä olen harrastanut jousiammuntaa”, sanon ja välkähdys oudon tytön silmissä saa minut epäluuloiseksi. Tämänkö takia hän on valinnut minut? Vai onko se ollut joku muu? Päätäni särkee, kun yritän ajatella. Kuin sumu estäisi minua tarttumasta ajatusten päihin ja viemästä niitä liian tarkasti valoon.

Huomaan että Fjällrävenin pikkureppuni on pudonnut viereeni, tartun siihen ja vaikka jousen ei pitäisi mahtua, saan sen silti sullottua sisään. Käteni osuu kännykkään, jonka ruutu on musta. Metallisessa pinnassa on jotain epätodellisempaa kuin

havunneulasissa märissä tennareissani. Työnnän sen takaisin repun pikkutaskuun, ja oranssi muovikampa ja purkki kurkkupastilleja leviävät mättäälle.

Kumarrun noukkimaan pastilleja. Kun nousen ylös, huomaan, että Tuulia pitelee sormissaan kampaani omituinen ilme kasvoillaan.

”Saanks mä pitää tän?”

”Öh. Okei. Se on vaan muovia” myönnyn häkeltyneenä.

Tuulia pyörittelee kampaa käsissään.

”Se vaan... Me ei saada suoranaisesti jelppiä, mutta muistoesineet auttaa paikantamaan, jos käy huonosti. Jos siis... no, mulla on harava valmiina kaiken varalta.”

Tuulian kasvot ovat tuhkanvaaleat, melkein läpinäkyvät. Puren takaisin aikomani sanat ja vain nyökkään kiitokseksi.

Tuulia raahaa minut puiden lomasta lähemmäs harmaita mökkeröitä, ja liike saa minut tärisemään vilusta. Vauhti on niin kova, etten ehdi jäädä katsomaan kunnolla, mutta huomaan, ettemme ole ainoat tässä metsässä. Näen vilaukselta muita nuoria, osa jäykissä vanhanaikaisissa vaatteissa, osa farkuissa niin kuin minä, mutta kaikki vaikuttavat hämmentyneiltä.

Eräs tekonahkatakkinen tyttö nojailee olosuhteisiin nähden kumman rennosti puuta vasten. Kun kuljemme ohi, hän kurottaa muovisella tribaalikorulla koristettua kaulaansa ja pinkit kiiltohuulet suipistuvat epäluuloisesti. Peräännyn ja olen kompastua juureen.

”Sä tairat kerjätä verta nenästäsi?”

Ääni murahtaa takaani ja huomaan melkein törmänneeni tuimaan poikaan nappirivisessä takissa. Poika tavoittelee puukkoa vyöltään.

”En mä – ”

Tuulian pihtimäinen ote märästä hupparinhihas-tani pysyy ja hän kiskoo minua eteenpäin. Poika jää onneksi taaksemme, eikä lähde seuraamaan meitä. Pian seisomme suurimman hirsirakennuksen edessä ja minua hengästyttää. Tuulia vilkaisee minua ja naksauttaa kieltään.

”Sähän olet yhä märkä.”

Tuulenpuuska pölähtää ympärilleni, pörröttää hiuksia silmille ja kieputtaa hupparin helmaa ja joudun tarttumaan kiinni, ettei se lennähdä päältäni.

”Parempi”, Tuulia ynähtää. ”Nyt mä esittelen sut tuomareille.”

Tuulia epäröi, ennen kuin tarttuu suuren luiseen ovenkahvaan ja astumme sisään hämäärään.

Puulattia narisee tennarieni alla, kun astumme lähemmäs pöytää, jonka takana istuu kolme henkilöä. Yksi on vanha nainen, iän kovertama ja tuima, enkä uskalla kohdata hänen katsettaan. Hänen vieressään istuu kaunis kultatukkainen tyttö, jonka kasvot jäävät varjoon. Toisella puolella pitkäpartainen vanha mies yskähtää, ja tuima nainen vilkaisee paperia kädessään.

”Runo Eelia Kullervoinen? Ottelemassa 2020-luvun onnen ja menestyksen puolesta?”

Ennen kuin ehdin sanoa mitään, Tuulia nyökkää päätään.

”Entä onko mitään tallentavia laitteita tai iiris-kameroita? Niitä ei saa viedä kisapaikalle, vaan ne pitää jättää tähän.”

Pengon reppua ja epämurkava katse seuraa jokais-ta liikettäni. Kaivan esiin puhelimen.

”Tää oli kyllä jo kastunut pilalle...” mumisen, mut-ta nainen tarttuu kotkamaisen terävillä kynsillään puhelimeeni ja nappaa sen käsistäni. Kultatukkainen tyttö liikahtelee levottomasti hänen vieressään.

”Voitte poistua”, terävä ääni sanoo ja Tuulia al-kaa saman tien työntää minua ovea kohti. Mutta kun ehdimme sen ulkopuolelle, olkapäähäni tarttuu viileä käsi. Säpsähdän ja käännyn.

Siinä on kultatukkainen tyttö, mutta nyt kun näen hänen kasvonsa, en voi olla tuijottamatta. Hä-nen ihonsa kimmeltää himmeän metallisena, vaikka silmät, jotka katsovat rävähtämättä takaisin, näyttä-vät eläviltä.

”Oliko nimesi Kullervoinen?”

”Joo...” katseen intensiivisyys saa minut vaihta-maan painoa toiselle jalalle.

”Tunnen sukusi.”

Sävy on outo. Samaan aikaan siinä on syytöksen terä ja pahoitteleva pehmeys, joka estää terää viiltä-mästä.

”Otan osaa”, sanon epävarmasti.

Metallinhoitoisille kasvoille ilmestyy jäykkä puolittainen hymy.

”Olin kerran lihaa ja verta. Esi-isäsi on syypää sii-hen, etten ole enää. Ja minä siihen, miten hänelle

Satalatva

MILTÄ NÄYTTÄÄ KALEVALAN TINDER?

MILLAINEN ON ILMARISEN OPPITUNTI?

VOISIKO AINON ELÄMÄ MENNÄ TOISIN?

MITÄ KAIKKEA KULKEE TUONELAN VIRTAA PITKIN?

* * *

Kuusitoista kirjoittajaa tarkastelee Kalevalan tuttuja ja tuntemattomampia hahmoja ja tapahtumia uusista, yllättävistä tulokulmista tässä erityisesti nuorille suunnatussa teoksessa. Ihan kaikkea ei nimittäin Elias Lönnrotkaan kertonut. On uusien äänien aika.

Satalatvan ovat toimittaneet kirjailijat

Salla Simukka ja Siri Kolu.

	 9 789520 431945
www.tammi.fi	N84.2 ISBN 978-952-04-3194-5